

2310

PENNIG

Szám: 68.248.
68.635.
68.282.

J E G Y Z Ö K Ö N Y V

felvétel Budapest, 1945. július 9-én a "DEGOB"
Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság irodájában
/: VII., Bethlen tér 2.sz. :/.

Megjelennek:

Himmler Edith Losonc, 1914. márc. 20. gyógyszerész alk. Bpest, Almásy tér 3. hadiüzemi koncent.	Váradai Dezsőné Sz. Simonyi Vera Dobsina, 1908. márc. 14. háztartásbeli Bpest, Sziget u. 25. hadiüzemi koncentráció
---	---

Kaufmann Anna
Kaposvár, 1914. jun. 7.
varrónő

Táborok: Ravensbrück 1944. dec. 10 - 1945. jan. 10.
Pennig jan. 14 - apr. 13.
Röhrsdorf apr. 15.

Fentnevezettek előadják a következőket:

/H.E./ A zsidótörvény csak 1944. június 1-én érintett gazdaságilag, mert akkor tettek ki állásomból, mindez ideig engedélyem volt munkára. Ezután a Sotes hadiüzemben dolgoztam, mint munkásnő egészen december 1-éig, amikor is deportáltak.

/V.D./ A zsidótörvény annyiban érintett, hogy férjem, már 3 éve Oroszországban van, mint munkaszolgálatos. Édesapám már egy éve internálva van Németországba, bátyámmal pedig december 1-én együtt indultunk a deportálásba. Gazdaságilag annyiban érintett, hogy 1943. tavaszán a zsidóbirtok elvételénél 75 holdas családi birtokunkat elvették. Én magam a Sotes féle hadiüzemben dolgoztam, mint a többi társaim.

/K.A./ Engem, mint varrónót nem érintett a zsidótörvény rendelkezései, egészen végig dolgoztam. Október 23-án plakátra be kellett vonulnom a Kisok pályára, de onnan megszöktem. Itt Pesten bujkáltam egyik helyről a másikra, az utolsó pillanatban egy alkalommal hazamentem és akkor elfogtak. Svájci védettségem volt és azt hittem, ez véd és ennek biztos tudatában hazamentem a holminért. Ekkor az egész házat kiürítették és elvitték a Katona József utcába. Onnan ki a téglagyárba, majd gyalog Hegyeshalomig és december 1-én bewaggoniroztak. Közben enni nem adtak.

/H.E.folytatja/ A hadiüzem Nemzetközi Vöröskereszt védelme alá került és mi teljesen biztonságban éreztük magunkat. Közben átminősítették hadiüzemmé és így ennek folytán vittek ki minket Németországba.

A Józsefvárosi pályaudvaron waggoniroztak. 70-en voltunk egy szerelvényben és egész idő alatt 2 esetben kaptunk enni. Vittek egészen Zúrn Dorf-ig, ott személykocikba tettek és még az nap este megérkeztünk Ravensbrückbe. Itt celtátrakba helyeztek el. Borzalmas körülmények között éltünk, vizet nem kaptunk, mosdási lehetőség nem volt. W.C. nem volt. Egy alkalommal megfürdettek, rajtuk lévő holmikat elszedték és olyan piszkos és neveltséges ruhadarabokat adtak, hogy amikor felöltöztünk, nem ismertük meg egymást. Direkt csufszágot csináltak velünk.

Az életünk szörnyű volt, enni nem kaptunk csak sötlen marharépa-levélet kifőzve, ami rettenetesen homokos volt. Itt annyira tönkrementünk és a sok hasmenés is hozzájárult ahhoz, hogy 40 kilóra lefogytunk. Másfél napot dolgoztunk nagy hidegben, de azután elbujtunk és nem dolgoztunk többet. Sok haláleset volt, rengetegen meghaltak.

Január 9-én újból megfürdettek, újból elvették mindent és 1/3 3-tól reggel 6-ig álltunk kinn a szabadban meztelenül a hidegben. Utána ruhát kaptunk és bewaggoniroztak, majd 4 napi utazás után megérkeztünk Pennigbe. Utra 1/4 kiló kenyeret és 10 deka margarint adtak összesen a 4 napra. Vizünk nem volt és így havat ettünk.

Pennigbe megérkezve kaptunk egy tányér levest és másnap a 3 és 1/2 km-nyire lévő lagerben elhelyeztek. Olyan barakokat kaptunk, amit akkor építettek

és nem volt még kész.

Másnap megkezdődött a munka. A Junkers repülőgépgyárba dolgoztunk SS katonaság felügyelete alatt, akik nagyon ütöttek, vertek, pofoztak bennünket. Napi 12 órát dolgoztunk éjjeli és nappali részekben.

Kosztunk izletes volt, de nagyon kevés és sokat éhezünk. Tekintve, hogy nagyon nehéz fizikai munkát végeztünk, még több ennivalót kívánt szerveztünk. Így a sok leromlott szervezetű ember között igen magas volt a halálozási arányszám és az emberek menthetetlenül pusztultak, semmi segítséget nem kapván.

Április 13-án evakuáltak és április 13-án mind a hárman megszöktünk. Temetőben aludtunk és a parasztoknál bukkáltunk. Április 15-én jöttek az amerikaiak és felszabadítottak Röhrsdorfa.

Még egy hetet töltöttünk itt el, majd az amerikaiak elvitték teherautóval Gera-Linz lagereba. Nagyszerű dolgunk volt a felszabadulás után.

Fentieket saját tapasztalatainkból adtuk elő:

HIMMLER EDITH,

VÁRADI DEZSÖNÉ,

és

KAUFMANN ANNA.

A jegyzőkönyvet vette elő: Mandel Klára.

1935

Reykjavik